

DESIRE®

A romantic couple embracing on a city rooftop at night. The woman is wearing a white, backless, wrap-style dress and has long, flowing brown hair. The man is wearing a grey suit jacket over a dark shirt and tie. They are looking at each other closely. The background shows a city skyline with illuminated buildings under a dark blue sky.

Susannah Erwinová
Sedm let tajností

 HARLEQUIN®
TM

SUSANNAH ERWINOVÁ

SEDM LET TAJNOSTÍ

PŘEKLAD

JANA PEŠKOVÁ

Milá čtenářko,

hrdinové hned dvou listopadových příběhů pocházejí z atraktivní novinářské branže. Je ovšem pravda, že ne každý novinář je špičkou ve svém oboru, a pak se musí věnovat i méně záživným tématům, jako je třeba soutěž v pečení koláčů (své o tom ví Mara, hrdinka povídky Sedm let tajností), nebo musí sbírat zajímavosti a drby ze společnosti (to je údělem Desi, v povídce Hlavně se nezamilovat). Cesty obou hrdinek v minulosti zkrřížil nezapomenutelný muž a Vy si můžete přečíst, jak se obě s následky takového sblížení popasují...

O tom, že v Las Vegas se může stát cokoli, již existují celé legendy a příběh Týden ve Vegas k nim vlastně patří. Půvabná Penny se tam během jediného týdne zamilovala, vdala, rozvedla a počala dvojčata...

Přeji Vám tedy hodně pěkných čtenářských zážitků a klidných chvil u knihy.

S láskou

Váš Harlequin

Susannah Erwinová

SEDM LET TAJNOSTÍ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Seven Years of Secrets

První vydání:
Harlequin Books, 2023

Překlad:
Jana Pešková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2023 by Susannah Erwin
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S. A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1412-7 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1413-4 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1414-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Podzimní obloha byla jasná a čistá, lehký vánek dosud hřál, ale už s příslibem sychravějších dnů, a koruny javorů lemujících chodníky byly plné ohnivých listů. Pouliční lampy zdobily podzimní věnce ze slunečnic, stébel pšenice a barevných tykví a výlohy obchodů a průčelí restaurací v centru městečka byly obložené dýněmi a balíky slámy.

Mara Schuylerová si nemohla přát dokonalejší místo pro reportáž z dožínkových slavností, než byl Roseville ve státě New York, ležící čtyřicet mil jižně od kanadských hranic a na hony vzdálený od New York City. Bylo to jedno z nejmalebnějších míst, kam byla vyslána od chvíle, kdy nastoupila do zpravodajského týmu televize WRZT-TV – Hlasu severního hrabství.

Malebné, to ano, ale nic převratného. Ne že by to Maře nějak vadilo. Už se vzdala ambicí stát se novou hvězdou televizní žurnalistiky a dávno pohřbila svou touhu moderovat vlastní televizní zpravodajský pořad, který by sledovaly miliardy lidí na celém světě. Teď už věděla, že to byl sen malého dítěte, které nikdy nevynechalo nedělní večerní rituál sledování zpráv *60 minut* s prarodiči.

Teď už byla dospělá. Realistka. A měla zatracené štěstí, že vůbec nějakou placenou práci v publicistice sehnala, a navíc že dokonce může vysílat naživo v místní zpravodajské stanici. A WRZT byla třetím

nejsledovanějším zpravodajstvím mezi 189 největšími médii ve Spojených státech. Její dosavadní úkoly sice většinou byly reportáže typu rozhovor s vítězem závodů dětských autíček nebo reportáž ze zasedání zastupitelstva, na kterém veřejnost diskutovala o tom, zda by se městské prostředky měly použít na přestavbu nevyužitého pozemku na skateboardový areál. Tyto příběhy sice neodhalovaly korupci hlav států, ani se neinfiltrovala do drogového kartelu, aby přispěla k jeho likvidaci, ale pro společnost byly přesto důležité.

Minimálně na nich záleželo třem divákům, kteří komentovali na internetu její příběh o závodu autíček, k článku o skateboardovém hřišti se zatím nikdo nevyjádřil. Jeden z diváků jí vyčetl, že nedala jeho synovi, výherci druhého místa, více vysílacího času, a další divák vyjádřil názor, že by se měla více usmívat. Třetí komentář podrobně popisoval, jak vydělat peníze pomocí zadávání dat, takže Mara měla podezření, že ten, kdo jej napsal, se na její pořad ani nepodíval.

„Začneme tady?“ zeptala se svého fotografa Hanka Yi.

Hank se rozhlédl po malebné hlavní ulici a pokrčil rameny. „Proč ne? Chceš si to vyzkoušet nanečisto?“

Zhluboka se nadechla, na tvář si nalepila úsměv a spustila „Tady Mara Schuylerová, naživo z centra Roseville, kde místní obchodníci připravují šedesátý šestý ročník Dýňového festivalu. Kdo bude mít nejpůsobivější dýňový exemplář? Přijde Abe Nagasaki konečně o svůj titul Veli-dýně-čenstva?“ Při poslední větě se usmála ještě víc. Maře bylo osmadvacet let, ale její tradiční slovní hříčky se už staly její značkou. Ať už se jí to líbilo, nebo ne. „Jestli se to stane, asi i já spadnu ze židle... Počkat... To nedává smysl. Já přece stojím...“

„Je to jen řečnický obrat.“ Hank sklopil kameru Sony HDC-3500, kterou měl posazenou na rameni.

„Ale nepřesný.“

„No a? V pět hodin to nikdo neřeší. Dělá si domácí úkoly nebo bilancuje svůj pracovní den.“

Věnovala mu káravý pohled. Tohle neslyšela poprvé. „Točíme zprávy, Hanku. Na slovech záleží. Na přesnosti záleží.“

„Člověk by myslel, že jsi Declan Treharne, jak jsi posedlá každým detailem.“

Úsměv jí zmrzl na rtech. Proč to Hankovi vůbec říkala, že se kdysi znala s Treharnem, žhavou vycházející hvězdu žurnalistiky? Zatracená láhev tequily po fiasku v pořadu o sanitce. Ne že by s Declanem měla nějakou extra důležitou minulost. Jen téměř čtyři roky silné rivality na novinářské škole, pak týden ještě mocnější vášně, po níž následovala zničující zrada. Nyní Declan sbírá uznání a slávu na obou pobřežích za své nekompromisní investigativní příběhy, které vedly k pádu impérií, korporátních i politických, zatímco ona byla jen...

„Je to jen příběh, který slouží jako šum v pozadí,“ pokračoval Hank, aniž by si uvědomil, že ho nevnímá. „Za pět minut vysíláme živě upoutávku. Vyber něco a dáme to tam.“

„Nikdy mě nepřestaneš podceňovat.“ Mara sáhla do kapsy a vytáhla propisku. Pokusila se naškrábat do poznámek inkriminovanou větu, ale pero bez podložky nepsalo. „Máš nějaké pevné desky?“

„Nemám. Čtyři minuty a začnu odpočítávat.“

„Jsem jak na jehlách... ne. Čekám se zatajeným dechem... taky ne. To napětí mě zabíjí?“ Nakrčila nos. „To je klišé, a navíc očividně neumírám. Hm...“

„Dvě minuty.“

„Nápady se nedají uspěchat.“ Dál přemýšlela. Načmárala si na ruku slova a pak je setřela.

„A jedeme naživo za čtyři, tři, dvě...“ Hank na ni ukázal prstem.

„Tady je Mara Schuylerová, přicházím k vám živě z centra města Roseville, kde se místní obchodníci připravují na šedesátý šestý ročník Dýňových slavností. Kdo bude mít nejpůsobivější sklizeň? Přijde Abe Nagasaki konečně o svou korunu krále vyřezávaných dýní? Napětí by se dalo krájet jako dýňový koláč trojnásobné držitelky modré stuhy Betsy Goldsteinové! Letošní festival se bude konat od čtvrtka do neděle. Nezapomeňte si vyzvednout volné vstupenky v místních supermarketech *Buy and Save* do vyčerpání zásob. Tuto zaručenou tykvovou zábavu si přece nechcete nechat ujít!“ Vydržela se usmívat, dokud Hank nesklopil kameru, což byl signál, že přestali vysílat.

Mara s úlevou povolila ramena. Měli s Hankem dvacet osm minut, než budou točit rozhovor s předsedou letošního festivalu pro krátkou reportáž, která uzavře dnešní půlhodinové vysílání odpoledních zpráv. Sáhla do tašky pro telefon a tablet, aby mohla zkontrolovat zprávy a projít si poznámky.

„Chceš si taky urvat kousek koláče? Je to vážně taková dobrota?“

„Jasně, navíc nikdy není na škodu trochu se vlichotit rosevillské starostce pro případ, že bychom k ní později potřebovali přístup. A ona pečce vážně dobré koláče.“

Mara listovala v telefonu a Hankovi věnovala jen částečnou pozornost.

Počkat.

Hank už je přece na druhém konci ulice a hledá vhodné místo pro rozhovor.

A ten hlas zná. Od doby, kdy ho slyšela naživo, uplynulo sice už sedm let, ale mezitím měla spoustu příležitostí poslechnout si jej, jak se vyjadřuje k různým tématům celostátního významu.

Nespouštěla oči z telefonu a doufala, že se mýlí a že ten hlas je jen klam její fantazie, který vyvolala Hankova předchozí zmínka. Když si však odkašlal, vzhledla a její naděje se rozplynuly.

„Ahoj, Treharne.“

Declan se usmál a sundal si zrcadlové letecké brýle. „Ahoj, Schuylerová. Vypadáš skvěle.“

To on taky. Sakra, sakra a ještě jednou sakra. Declan Treharne vypadal naživo ještě lépe než v televizi. Obrazovka nedokázala vykreslit odlesky v jeho tmavě blond vlasech, které měl v těchto dnech ostříhané nakrátko s pouhým náznakem rozčuchané kštice, kterou si pamatovala. Kamera neuměla zachytit intenzivní modř jeho očí, jejichž barva od tmavě modravých prstenců kolem okrajů duhovek směrem dovnitř zesvětlala do azurové modři jarní oblohy se záblesky zlatavých skvrn kolem zorniček. A žádná z obrazovek nedokázala zprostředkovat jeho ryzí mužnost. Declan nebyl až tak vysoký, ale rozhodně se ve svém těle cítil naprosto přirozeně. Jeho kožená bunda se pohybovala spolu s ním jako jeho druhá kůže. Na hlavní ulici Rosevillu vypadal jako doma, a zároveň jako úplně z jiného světa. Byl ztělesněním života, o kterém Mara kdysi snila, ale na jehož uskutečnění už dávno rezignovala.

A najednou ji jeho zářivé charisma vystřelilo z reality, jako by prošla trhlinou v časoprostoru a opět se ocitla v první řadě prvního dne Úvodu do žurnalistiky, soustředěná a sebejistá, že všem ukáže, co v ní je, až se ve dveřích objevil Declan a veškeré její odhodlání se vypařilo.

Když se jeho úsměv vytratil, uvědomila si, že na Declana zírá, ústa se jí otvírají a zavírají jako rybě napíchnuté na háčku, ale stále dychtící po návnadě.

„Je všechno v pořádku?“

„Je všechno...“ zopakovala. Pak zamrkala, zrudla

a za obojí se nenáviděla. „Ano, samozřejmě,“ řekla poté, co ztěžka polkla a na pár úderů srdce oněměla.

„Dobře. Můžeme si na chvíli promluvit? Můžu tě pozvat na kávu?“ Declan pokynul k vozidlu zaparkovanému u obrubníku. Sledovala jeho pohled k futuristicky vyhlížejícímu dvoumístnému sportovnímu kupé, od jehož stříbrné metalízy se odráželo sluneční světlo, a opět několikrát zmateně zamrkala.

„Chceš, abych... s tebou nasedla do auta, které stojí víc než nedoplatek na mé studentské půjčce?“ Konečně se jí myšlenky zklidnily natolik, že dokázala tvořit téměř smysluplné věty. Bohužel další věta, která jí vyšla z úst, byla: „Co tu sakra děláš?“

„Znamená to, že na to kafe nejdeš?“

„Ne, znamená to, co tu sakra děláš, Treharne? A jak jsi vůbec věděl, kde mě najít? V Rosevillu, myslím?“

„Vyhledal jsem si tě v adresáři absolventů a pak jsem zavolal vašemu vedoucímu oddělení.“ Declan se poškrábal na zátylku. „Přišel jsem tě pozvat na kávu.“

Pevně sevřela oči, nejen aby měla prostor se v situaci zorientovat, ale také proto, že už zapoměla, že dívat se delší dobu na Declana je jako zírat do slunce; jeho záře jí málem vypálila sítnice. „Nemůžu s tebou na kafe. Pracuju. Za chvíli jdu vysílat rozhovor s...“ Otevřela oči, aby se podívala na své chytré hodinky. „Dvacet dva minut. A předtím si musím projít poznámky.“

„Takže půjdeme na kafe až po tom rozhovoru?“ zeptal se.

Přinejmenším jedna věc se na Declanovi navzdory jeho ohromnému úspěchu nezměnila. Byl stále stejně neodbytný. Nejspíš proto byl tak dobrý novinář. „Až skončím, vrátím se do televizního studia. Abych si udělala poznámky a připravila se na zítřek.“ Zvedla

ruku, když otevřel ústa. „A na dnešní večer už něco mám.“ Nebyla to pravda, pokud by ovšem nepočítala sledování hry *Jeopardy* a následné hltání posledních dílů jejího oblíbeného dokumentárního seriálu o skutečných zločinech, ale to on vědět nepotřeboval.

„Tak tedy zítra snídaně.“ Když se pokusila něco namítnout, teď zase on ji rázně umlčel. „Musíš jíst. Takže se můžeš najíst mnou.“ Usmál se jako někdo, kdo málokdy slyší slovo „ne“, zvláště ne od někoho, s kým kdysi prožil bouřlivý týden oboustranné spalující vášně. Už jen pouhý náznak té vzpomínky vyvolal mezi jejíma nohama nával vlhkosti. Od toho týdne hříšné slasti už měla spoustu schůzek a dokonce měla skoro rok i přítele. Tehdy pracovala pro místní noviny v Hightownu, vzdáleném asi sto kilometrů, ale pak dostala nabídku nastoupit do televize WRZT a oba se shodli, že jejich vztah přinejlepším skomírá, a i když byl sex celkem dobrý, nebyl tak dobrý jako s...

Dělá to znovu. Umožňuje Declanovi, aby jí bezplatně obýval mozek. Celé měsíce se jej snažila vyhnat z hlavy. Stačilo, aby se objevil, a bum! Jako by nikdy neopustil pohodlné apartmá, které mu vytvořila ve své lebce. „Nebudu s tebou snídat ani pít kávu, ani konzumovat žádné jiné nápoje nebo potraviny. Ani dnes, ani zítra, ani žádný jiný den, nikdy, dokud mi neřekneš, proč jsi tady, na mém natáčení. Rozhodně tu nejsi proto, že máš chuť na místní kávu, protože ta většinou chutná jako připálená voda.“

„Připálená voda? Jak můžeš...“ Přestal vtipkovat, když viděl, že se mračí ještě víc. „Rád bych ti to vysvětlil, ale možná bych měl počkat, až nebudeš tak vystresovaná...“

„Vystresovaná? Myslíš, že jsem vystresovaná? Proč? Protože ses ráčil objevit v mém životě po sedmi letech a...?“

Ne, nechtěla mu dát najevo, jak moc jí na něm záleželo. Ne teď, když se jí vybavily další vzpomínky, třeba jak jí Declan vždycky říkal, že si dělá zbytečně moc starostí a příliš se zabývá nepodstatnými detaily a větší příběh jí uniká.

Strčila tablet a telefon zpátky do tašky a vykročila směrem k Hankovi, který byl o několik bloků dál a povídal si s účastníky festivalu před rosevillskou radnicí, zahalenou do oranžových, hnědých a slunečnicově zlatých festivalových tónů. „Mám práci,“ procedila Declanovi přes rameno. „Můžeš zmizet zpátky tam, odkud jsi přišel. Nemáme se o čem bavit.“

Nechala ho stát na chodníku. A když za sebou neslyšela dusot kroků ani Declanův hlas, který by se dožadoval, aby se zastavila a promluvila si s ním, namlouvala si, že je to přesně to, co chtěla.

DRUHÁ KAPITOLA

Dvouminutový živý rozhovor s předsedou proběhl hladce. Pokud se Maře třásla ruka s mikrofonem, diváci doma o tom díky Hankovu citlivému snímání obrazu neměli tušení. Poděkovala a rozloučila se a odmítla Hankovu nabídku, aby s ním jela ve zpravodajském voze zpátky do studia. Diváci si možná nevšimli, jak moc ji Declanův nečekaný příjezd rozrušil, ale Hank poznal, že je vyvedená z míry a že nemá náladu na to, aby ji během jízdy vyslyšel. Řekla mu, že se chce projít po Roseville a omrknout nějaké místní zajímavosti, které by se jí mohly hodit při plnění neodvratného úkolu informovat o korunovací monarchy dýňového festivalu, která se bude konat příští týden. Až se bude chtít vrátit do studia, zavolá si službu spolujízdy.

Povzdechla si, a protože neměla lepší cíl, vydala se k nejbližšímu mostu s úmyslem přejít řeku, která protékala středem města, a cestou kopala do spadaneho rezavého a žlutého listí. Svou práci milovala. Vážně ji milovala. Jen si možná přála, aby se tu Declan Treharne zničehonic nezjevil jako připomínka toho, že je slavným investigativním novinářem, zatímco ona... dělá dětinské slovní hříčky o dýních. Sice šlo o velmi chutné dýně, zvláště když se z nich upeče koláč, ale rozhodně neriskovala život jako Declan, který se infiltroval do mezinárodní zločinecké organizace, aby ji pomohl zlikvidovat, a pak o tom napsal exkluzivní

reportáž pro *The New York Globe*. Svůj příběh dokonce proměnil v oceněný podcast. Jak jinak.

Odbočila do boční ulice, která byla její oblíbenou zkratkou k řece. Alespoň pracovala v krásné části země. Nastavila si v chytrých hodinkách meditační aplikaci na pět minut. Možná, že když tu bude stát a vdechat tu krásu, vydechne frustraci, no dobře, i závist, kterou Declanův náhlý příjezd vyvolal. Zavřela oči, nadechla se a pak vydechla. Nadechla se, vydechla. Nadechla se...

„Co takhle dát si konečně to kafe? Nebo raději něco silnějšího? Koneckonců už je po páté.“

Zatraceně. Přestože meditovala, její mysl si jej opět přičarovala.

„Tvůj ředitel zpravodajství říkal, že jsi pro dnešek skončila, takže se tentokrát nemůžeš vylouvat na práci.“

Otevřela oči. Declanovo auto, jehož motor tiše vrčel, stálo u obrubníku vedle ní. Sklonila se a pohlédla na něj staženým okénkem na straně spolujezdce. „Není to stejný model auta, jakým jezdil Tony Stark v prvním filmu o Iron Manovi?“

Usmál se na ni. „Znáš svá auta. A taky filmy.“

Pohlédla na něj přimhouřenýma očima. „Znala jsem i tebe a nezměnil ses. Nemám zájem, superhrdino. Běž pronásledovat někoho jiného.“

„Poslouchej mě. Slibuju, že jakmile si promluvíme, zmizím a nechám tě na pokoji. Pokud to tak budeš chtít.“

„Předstírejme, že jsme si promluvili, a teď je po všem. Hádám, že už tě tu neuvídím.“ Mara se narovnal a vykročila dál ulicí. Declanův vůz s ní držel krok. „Omlouvám se,“ křikl na ni otevřeným okénkem.

Zastavila, otočila se a dala si ruce v bok.

„Za co?“

Napadlo ji několik možností, za co by se mohl omluvit. Třeba za to, že ji nechal dělat všechnu těžkou práci na jejich společném projektu ve druhém ročníku, zatímco jej správci univerzity oslavovali za to, že odhalil skupinu zlodějů, kteří kradli materiály a tajemství z výzkumného technického střediska? Nebo za to, že jí vyfoukl příběh, na kterém tak dlouho a usilovně pracovala, příběh, který mu vynesl stipendium IJAW, jehož součástí byla stáž v technologickém inkubátoru zaměřeném na novou generaci žurnalistiky, kde se mu podařilo zbohatnout do nezávislosti díky aplikaci, kterou tam vymysleli a která se nyní používá v zpravodajství po celém světě. I když, aby byla spravedlivá, mohla si za to sama. Ten příběh mu přenechala dobrovolně.

Ale to, že se na ni vykašlal a už se za ní nikdy neohlédl, to bylo už jen na něm.

Declan zaparkoval a vystoupil z auta. „Omlouvám se, že jsem se neozval dřív. Dostal jsem tvůj e-mail o třídním srazu. Pořád jsem chtěl odpovědět, ale...“

Oči jí nepřestávaly mrkat. „Zrovna za tohle se omlouváš? Že jsi neodpověděl na hromadný mail o našem třídním srazu po pěti letech? Který se konal před více než dvěma lety?“ To snad není pravda.

Pokrčil rameny a věnoval jí omluvný úsměv. „Stejně jsem měl odpovědět. Protože ten e-mail přišel od tebe. Vždyť jsme... byli přátelé. A naše přátelství pro mě tehdy dost znamenalo.“

Byla zvyklá na sebejistého Declana, drzého Declana, Declana, který jde do všeho po hlavě. Tak ráda by věřila, že už je vůči jeho kouzlu konečně imunní. Ale plachý Declan, který se na ni díval s... lítostí v očích? Byl Declan Treharne vůbec někdy schopen takové emoce? To bylo něco nového.

Nebyla imunní vůči kouzlu Declana, který na ni omluvně hledí psíma očima.

„To už je dávno. Co se týče srazu, nikdo jiný se nechtěl ujmout organizace,“ zamumlala. „Nebylo to tak, že bych psala e-mail konkrétně tobě. A věděli jsme, že nepřiđeš. Byl jsi zrovna v Kyrgyzstánu, kde jsi monitoroval povolebními protesty.“

„Ty sleduješ moje reportáže?“ Jeho pohled se rozzářil.

„Ale prosím tě. Máš nejsledovanější podcast v zemi. Každý večer jsi v jiném kabelovém zpravodajském pořadu. Já jsem přece taky reportérka. Musím vědět, co se kde děje...“

Až když ta slova opustila její ústa, uvědomila si, jak znějí hloupě. A navíc žárlivě. Měla by odejít dřív, než se ztrapní ještě víc. Už teď měla z ostudy kabát. „No, bylo hezké tě vidět. Sbohem.“

„Schuylerová, počkej.“ Lehce jí položil ruku na paži. Jeho dotek propaloval vrstvy jejího saka a zapínací košile. „Mám pro tebe takový návrh, který by tě mohl potěšit.“

Obdařil ji svým chlapecky roztomilým úsměvem. Ze zkušenosti věděla, jak obratně umí tento úsměv používat, aby získal, co chce. „Návrh? Nehodlám s tebou znovu něco začínat,“ vyhrkla.

Jeho úsměv zmizel. „Ale já přece... tohle ti nechci navrhnout. I když jsem to myslel vážně, že vypadáš skvěle.“

„Dobře. Teda, dobře, že mi to nenavrhuješ.“ Ne, nebylo to vůbec dobře. Teprve teď si uvědomila, jak moc se oddávala představám, že se jednou zčistajasna zjeví a přizná se, že ten týden, co byli spolu, na něj zapůsobil tak mocně, že na ni nemůže zapomenout, že jej pronásleduje ve snech i v bdělých myšlenkách, že už to nemohl vydržet a musel ji vypátrat, aby si ji mohl odnést do postele, kde pak spolu...

Příliš pozdě si uvědomila, že na ni už nějaký čas mluví. „... pracovat se mnou.“